

Dr Gary Yates, Księga 12, sesja 1, Służba i przesłanie proroków, część 1

© 2024 Gary Yates i Ted Hildebrandt

To jest dr Gary Yates z serii wykładów na temat proroków mniejszych. To jest wykład 1, Służba i przesłanie proroków.

Pragnę powitać Państwa w naszym studium na temat proroków mniejszych. Jestem doktor Gary Yates. Jestem profesorem studiów nad Starym Testamentem w Liberty Baptist Theological Seminary w Lynchburgu.

Jestem podekscytowany tym badaniem. Nie mogę się doczekać. Uczę mniejszych proroków w Liberty i jestem podekscytowany możliwością umożliwienia ludziom studiowania tego również w Internecie.

Jedną z rzeczy, które uwielbiam w mojej pracy jako profesora Starego Testamentu, jest to, że często mam okazję uczyć tych fragmentów Biblii, którym w kościele nie poświęcamy zbyt wiele uwagi lub z którymi ludzie nie są zbyt zaznajomieni. Tak więc, jeśli Księga 12 lub Proroków mniejszych jest częścią Pisma Świętego, której nie studiowałeś, modlę się, aby nasze wykłady i czas, który poświęciliśmy tym księgom, przyczyniły się do ciebie. Doceniam doktora Teda Hildebranda za umożliwienie mi zaangażowania się w tę służbę.

Jego sercem i pasją jest dostarczanie ludziom materiałów, aby mogli samodzielnie studiować Biblię. Internet daje nam do tego doskonałe narzędzie i narzędzie. Tak więc, jeśli jesteś studentem seminarium i zapoznajesz się ze Starym Testamentem, jeśli jesteś pastorem, który być może nie miał środków lub możliwości, aby studiować te księgi podczas formalnych zajęć, jeśli jesteś w części świata, w której ten rodzaj edukacji nie jest dostępny, to badanie jest szczególnie dla Ciebie.

I modlę się, żeby Bóg po prostu pobłogosławił jego słowo i dotrzymał go. Będąc przez osiem lat pastorem, a następnie przez ostatnie 14 lat profesorem, jestem coraz bardziej przekonany, że jedną z największych potrzeb współczesnego Kościoła jest głębsze i pełniejsze zrozumienie słowa Bożego. Jedną z rzeczy, które, jak sądzę, zrobiliśmy jako kościół ewangelicki, było to, że pod wieloma względami porzuciliśmy nasze przywiązanie do Pisma Świętego i jego znaczenia jako kamienia węgielnego naszej postugi.

W moim nauczaniu i głoszeniu zdałem sobie sprawę, że nie mam możliwości zmienić życia ludzi, ale Słowo Boże ma taką moc i jest potężne. A mniejsi prorocy są potężni. Miałem okazję przestudiować je po raz pierwszy podczas zajęć do wyboru w Dallas Theological Seminary w 1986 roku.

Nie tylko zakochałam się w tych księgach, ale zakochałam się w Bogu proroków. Mam nadzieję, że te książki pomogą ci poznać, pokochać Boga i służyć Mu w pełniejszy i głębszy sposób. Chcę rozpocząć to studium od opowiedzenia trochę o postudze proroków, kim byli, roli, jaką odegrali, misji powierzonej im przez Boga i ostatecznie o wkładzie, jaki wnieśli do Starego Testamentu.

Wierzę, że jako chrześcijanie, aby poznać Jezusa, kim jest i co dla nas zrobił, a także jakie jest jego miejsce w naszym życiu, musimy poznać Stary Testament. Po zmartwychwstaniu Jezus spotkał dwóch swoich uczniów na drodze do Emaus (Łk 24). Nie poznali go.

Nie wiedzieli, że powstał z martwych. I byli przygnębieni, i byli rozczarowani. I powiedzieli Jezusowi: Mieliśmy nadzieję, że Jezus jest Mesjaszem i został ukrzyżowany.

On jest martwy. Nasze nadzieje zostały rozwiane. Jezus wykorzystał tę okazję, aby wziąć Stary Testament i pokazać uczniom, dlaczego konieczne było, aby On cierpiał, zmartwychwstał, a następnie został wywyższony.

U Łukasza jest powiedziane, że zaczął od Prawa, proroków i Psalmów, czyli trzech części Starego Testamentu, i systematycznie ich nauczał oraz pomagał im poznać, kim jest i na czym polega jego misja. Wierzę, że prorocy Starego Testamentu dają nam wyjątkowe zrozumienie roli i misji Jezusa. Próba wejścia w Nowy Testament bez znajomości tła, bez zrozumienia Starego Testamentu i zrozumienia, kim jest Jezus i czego pod wieloma względami dokonał, jest jak wchodzenie w trzeci akt sztuki lub ostatnią godzinę filmu.

Stary Testament wyznacza scenę i pomaga nam zrozumieć, w jaki sposób Jezus jest celem i wypełnieniem całej historii Biblii. Kiedy patrzę na służbę proroków i dzieło, które wykonali w Starym Testamencie, Jezus jest ostatecznie ostatecznym prorokiem Bożym. Księga Powtórzonego Prawa mówi, że Pan wzbudzi w Izraelu proroka takiego jak Mojżesz.

Ostatecznym spełnieniem tego, co znajduje się w Dziejach Apostolskich w rozdziale 3 wersecie 22 jest to, że Jezus jest prorokiem eschatologicznym obiecany przez Boga. Pod wieloma względami jego służba, gdy przyszedł, nauczał i głosił o królestwie Bożym, była służbą proroka. Pewnego razu, gdy Jezus zapytał swoich uczniów, za kogo mnie uważają ludzie? Odpowiedzi udzielili: Jan Chrzciciel, Eliasz, Jeremiasz, jeden z proroków.

Powodem, dla którego tak go rozumieli, było to, że Jezus pełnił służbę proroka. Był kimś więcej niż prorokiem. Był synem Boga.

Był Mesjaszem, ale bycie prorokiem i posłańcem Boga było kluczową częścią jego postugi i przesłania. Kiedy Jezus wstał i zapłakał nad Jerozolimą, i

powiedział: Dom wasz jest pusty, i prorokował, że świątynia zostanie zniszczona i nie pozostanie kamień na kamieniu, pod wieloma względami wypełniał on rolę Jeremiasza lub Ezechiela, ostrzegając ich, że nastąpi kolejne wygnanie, kolejny sąd przed czasem, w którym Bóg ostatecznie zaprowadzi swoje królestwo. Jeśli chcemy zrozumieć rolę, jaką Jezus odegrał jako ostatni prorok Boga, 1 List do Hebrajczyków mówi, że Bóg przemawiał do swego ludu na wiele różnych sposobów i w wielu różnych momentach, ale w tych dniach ostatecznych przemówił do nas przez swojego Syna.

Zrozumienie Jezusa jako uwieńczenia roli w postudze proroków pomaga nam Go poznać i lepiej zrozumieć. Przypomina nam o pilności naszej własnej odpowiedzi na przesłanie Jezusa i pilności naszej odpowiedzialności za przekazywanie tego proroczego przesłania innym. Jeśli mamy zamiar czytać, interpretować i stosować proroków Starego Testamentu we właściwy sposób, myślę, że ważne jest, abyśmy zrozumieli, kim byli i jakie było ich przesłanie, misja i służba.

Pierwszą rzeczą, którą chciałem podkreślić w tej lekcji, jest to, że prorocy byli ludźmi powołanymi przez Boga do określonej posługi i przesłania. W rzeczywistości słowo oznaczające proroka w Starym Testamencie, nabi, pokrewny dowód pomaga nam zrozumieć, że prawdopodobne znaczenie tego słowa jest takie, że jest to osoba, która jest powołana. To tzw.

Zatem powołanie Boga na proroków nie jest jedynie pragnieniem czy poczuciem, że mieli oni służyć Bogu. Bóg w sposób widzialny i słyszalny przemówił do tych ludzi i powołał ich do określonej misji i posługi. Pamiętam, że będąc w liceum, na studiach podejmowałem decyzje dotyczące mojej przyszłości i zacząłem odczuwać tę myśl, że Bóg powołuje mnie do służby, ale powołanie proroków jest czymś jeszcze bardziej określonym, ponieważ Bóg się objawił do nich Bóg przemówił do nich i powołał ich, aby byli rzecznikami.

W szóstym rozdziale Księgi Izajasza widzimy fragmenty mówiące o tym. Izajasz widzi wizję Boga, świętość Boga, a Pan objawia swoją wielkość jako króla, a serafini wokół tronu mówią: Święty, Święty, Święty jest Pan Bóg wszechmogący. I pojawia się pytanie: kto pójdzie i przemówi w naszym imieniu? A Izajasz mówi: Oto jestem, poślij mnie.

Jeremiasz, rozdział pierwszy, Bóg powołuje proroka Jeremiasza, aby był prorokiem dla Izraela i narodów. Odpowiedź Jeremiasza na to brzmi: „Ach, Panie Boże, jestem tylko dzieckiem”. Nie wiem jak mówić.

Bóg mówi: Jeremiaszu, złożę w tobie moje słowa i będziesz mógł mówić, i uczynię cię silnym przeciwko przeciwnościom, które staną na twojej drodze. W służbie proroka Ezechiela jego służba rozpoczyna się, gdy Bóg ukazuje mu się na wygnaniu w Babilonie w tej potężnej wizji rydwanu. Bóg pojawia się podczas tej burzy, a Ezechiel jest przytłoczony obecnością Boga.

Dzięki temu dochodzi do zrozumienia, że Boże uzdolnienie, Boża moc i Boża obecność pomogą mu wypełnić i pełnić tę służbę. Zatem u proroków zawsze jest silne poczucie, że Bóg powołał ich do tej misji. Mamy tego przykład u mniejszych proroków w powołaniu proroka Amosa.

A w rozdziale siódmym, wersecie 14 Amosa Amos mówi: Nie byłem prorokiem. Nie byłem synem proroka, ale byłem pasterzem i zbieraczem sykomorowych fig. Stwierdzenie Amosa: „Nie byłem prorokiem ani synem proroka” jest interpretowane na różne sposoby.

Ale prawdopodobnie oznacza to, że nie byłem zawodowym prorokiem. To nie było moje zajęcie, ale Bóg wkroczył w moje życie. Bóg miał do tego prawo.

I jest napisane w wersecie 15, ale Pan zabrał mnie od podążania za stadem. I rzekł do mnie Pan: Idź i prorokuj mojemu ludowi, Izraelowi. Bóg dał mu szczególne powołanie.

A kiedy Bóg cię tak powołał, nie była to sugestia. To nie była opcja. To nie było coś, co można było zaakceptować lub odrzucić.

Był to obowiązek, który Bóg nałożył na tych ludzi. Inny przykład tego mamy w Księdze Jonasza. Bóg powołuje Jonasza na proroka.

Jonasz jest rzecznikiem Boga, ale Bóg zleca mu specjalne zadanie. Wstań, idź do Niniwy i porozmawiaj z tym miastem. To było wyjątkowe, że Bóg powołał proroka, aby poszedł i przemówił do tego obcego narodu.

Jonasz czyni coś, czego nie widzimy u innych proroków. Wstaje i próbuje uciec przed powołaniem, przed obecnością Boga. A Pan ostatecznie będzie działał na różne okoliczności, aby doprowadzić Jonasza do miejsca, w którym wypełni i wykona misję powierzoną mu przez Boga.

I tak prorocy są powoływani przez Boga. To nie tylko zawód. To nie tylko coś, co pasuje do ich usposobienia.

Jest to misja, która przychodzi do nich od Boga i Bóg jest tym, który umożliwi im jej wypełnienie. Drugą rzeczą z tym związaną jest to, że właśnie oni są powołani do bycia rzecznikami Boga. Ponad 350 razy u proroków widzimy to wyrażenie – tak mówi Jahwe.

Zatem to nie prorok przekazuje swoje opinie lub pomysły na temat kryzysu lub sytuacji, która ma miejsce w jego czasach. Jest to przesłanie, które pochodzi bezpośrednio od Boga. Często spotykamy wyrażenie ne'um Adonai, wypowiedź Pana.

To nie są słowa Jeremiasza, ani słowa Amosa , ani słowa Ozeasza. To jest wypowiedź, która pochodzi od Boga. 2 Piotra 1:21, jeden z ważnych fragmentów Nowego Testamentu na temat natchnienia i sposobu, w jaki było ono przekazywane prorokom, mówi to: proroctwa nie powstały z woli człowieka ani z opinii ludzi, ale święci ludzie Boży mówili tak, jak byli poruszony Duchem Świętym.

Pomysł tam zawarty, ilustracja za tym może być nawet ideą wiatru poruszającego żaglami statku. Prorocy byli prowadzeni do swego przesłania, gdy Bóg przemawiał przez nich. 2 Tymoteusza 3:16 całe Pismo jest natchnione przez Boga.

Jest wytchniony przez Boga. Jest wypowiedzany najpierw przez Boga, a następnie przekazywany za pośrednictwem ludzkiego posłańca. W przypadku proroków ich ustne przesłanie było natchnione przez Boga.

Następnie spisanie tego orędzia zostało natchnione przez Boga dla przyszłych pokoleń. Zatem te fragmenty również mają na to wpływ. Jeremiasz 23 wyjaśnia, na czym polegała służba prawdziwych proroków i jakie było źródło ich przesłania.

Jeremiasz mówi, że różnica między prawdziwym prorokiem a fałszywym prorokiem polega na tym, że fałszywi prorocy po prostu przekazują wizje, sny i wyobrażenia swego umysłu. Ale prawdziwy prorok otrzymuje i przekazuje przesłanie dane mu przez Boga. Jeremiasz nawet postrzega siebie w tym fragmencie jako proroka, który stał w radzie Bożej.

Innymi słowy, gdy Bóg podejmował swoje decyzje, gdy Bóg ogłaszał swoje zamiary i to, co planuje zrobić na planecie Ziemia, Jeremiasz mówi, byłem na spotkaniu w niebie i kiedy Bóg ogłaszał swoje plany aniołom, posłańcom, ludzi, którzy mieliby tego dokonać, byłem tam i słyszałem, co Pan zamierza zrobić, co Pan planuje zrobić, i teraz przekazuję wam tę wiadomość. Prorok Micheasz, 1 Król. 22, stoi w opozycji do proroków Achaba, którzy wszyscy go zachęcają, idź do bitwy, a odniesiesz sukces. Micheasz mówi, że jeśli pójdziesz na bitwę i wrócisz żywy, to nie jestem prawdziwym rzecznikiem Boga, ponieważ byłem na spotkaniu w niebie.

Stałem w radzie Boga i słyszałem, jak Pan mówił do swoich aniołów i swoich posłańców: Kto pójdzie i będzie duchem zwodniczym, który zwiedzie Achaba do bitwy? Jest to dość odważna metafora, której mogą używać prorocy. Stanęliśmy w radzie Boga z samym Bogiem, z niebiańskimi posłańcami, niebiańskimi aniołami i przychodzimy, aby ogłosić wam to przesłanie. Jednym z fragmentów kształtujących zrozumienie roli proroka w Starym Testamencie jest Księga Powtórzonego Prawa 18:15.

W tym fragmencie Pan mówi, rozmawiając z Mojżeszem, że Pan wzbudzi dla ludu Izraela proroka podobnego do Mojżesza. I tak, wywiązała się niezła dyskusja. Jest tam pojedyncze użycie słowa prorok.

Kim jest prorok, o którym mówimy? Oczywiście, jako chrześcijanie, uważamy, że ten fragment jest związany z Jezusem. W Dziejach Apostolskich 3:22 czytamy, że Jezus jest tego wypełnieniem. Jednak słowo prorok w liczbie pojedynczej jest prawdopodobnie używane w znaczeniu zbiorowym.

A ten fragment mówi o tym, że Pan powoła grupę proroków zbiorowo podobnych do Mojżesza, którzy będą pełnić w swoim pokoleniu tę samą rolę, którą Mojżesz odegrał i którą pełnił dla swojego pokolenia. Ludzie prosili Mojżesza, aby poszedł i porozmawiał z Panem, wysłuchał poselstwa, które ma Pan, a następnie przyszedł i przekazał nam to poselstwo. Nie chcemy stać w obecności Boga, bo możemy umrzeć.

I tak Mojżesz przyjął tę rolę, gdzie będzie przemawiał w imieniu Boga i przekazywał mu przesłanie. A Pan obiecał narodowi izraelskiemu w Księdze Powtórzonego Prawa 18 wersecie 15: „Będę kontynuował i będę kontynuował to przesłanie nawet po śmierci Mojżesza”. I tak w całym Starym Testamencie mamy szereg proroków, takich jak Mojżesz, których Bóg powołuje dla ludu Izraela.

Jozue, który zaraz po Mojżeszu przychodzi, jest rzecznikiem Boga. Pod koniec swojego życia, gdy już służył jako prorok, wzywa lud do odnowienia przymierza w taki sam sposób, jak zrobił to Mojżesz. Urząd proroka został prawdopodobnie oficjalnie ustanowiony wraz z Samuelem.

A kiedy Izrael poprosił Boga, aby dał im króla, obok tego została ustanowiona władza i urząd proroka, aby dawał wskazówki tym królom. Przywódca cywilny ostatecznie będzie musiał odpowiedzieć przed przywódcą duchowym. Zatem rola proroków, gdy myślimy o Samuelem, myślimy o Natanie, Gada, Eliaszu i Elizeuszu, a ich służba na początku urzędu proroka w Starym Testamencie skierowana jest przede wszystkim do królów Izraela.

Będą namaszczać królów. To twórcy króla. To oni ogłaszają Boży zamysł.

To jest osoba, którą Pan wybrał na króla. Saul zostaje wybrany, ale kiedy Saul zostaje odrzucony, Samuel udaje się do domu Dawida i namaszcza Dawida na jednego z synów Jessego. Kiedy pojawia się napięcie w związku z sukcesją w obliczu śmierci Dawida, to prorocy ogłosili, że Salomon, ten umiłowany przez Boga, będzie tym, który będzie rządził jako król Izraela.

Zatem rola proroka we wczesnym ustanowieniu urzędu proroka przypada przede wszystkim królom. Zaczynamy mieć okres przejściowy w służbie Eliasza i

Elizeusza, ponieważ będą oni służyć królom Izraela. Zamierzają skonfrontować się z królem Ahabem i domem Achaba w sprawie ich odstępstwa i przejścia na rzecz kultu Baala.

Ale Eliasz i Elizeusz także zaczną służyć ogółowi ludzi, ponieważ panuje narodowa apostazja. Należy ponownie wezwać ludzi do oddania się Jehowie. Kiedy dotrzemy do piszących proroków w Starym Testamencie, głównymi i mniejszymi prorokami, głównymi prorokami, Izajaszem, Jeremiaszem i Ezechielem, w naszych angielskich Bibliach, Danielem, Księgą Dwunastu, są pomniejsi prorocy.

Zostali wzbudzeni przez Boga w VIII wieku i po nim, ponieważ obecnie nastał czas kryzysu. Północne królestwo Izraela, południowe królestwo Judy przez setki lat ignorowały Pana. Nie wypełnili jego poleceń.

Większość królów w Judzie i wszyscy królowie w Izraelu w jakiś sposób okazali się niewierni Bogu. Zatem Bóg powołuje proroków klasycznych lub proroków piszących, poczynając od Amosa w VIII wieku, aby ostrzegać ludzi przed zbliżającym się kryzysem narodowym i katastrofą narodową. Zatem będzie grupa proroków, których Bóg wzbudził podczas kryzysu asyryjskiego.

W imperium asyryjskim Bóg zacznie karać lud Izraela. Prorocy ostrzegają ich, że muszą odpokutować i ostatecznie północne królestwo udaje się na wygnanie. Kryzys babiloński dla królestwa Judy, Babilon zastępuje Asyrię jako główne imperium starożytnego Bliskiego Wschodu.

Bóg zamierza użyć Babilonu, aby ukarać swój lud, jeśli nie zmienią swojego postępowania. Zatem Bóg wzbudza kolejną grupę proroków. W okresie po wygnaniu, kiedy ludzie powrócili do ziemi, byli z powrotem na ziemi, ale nie powrócili w pełni do Pana.

Zatem Pan powoła kolejną grupę proroków, aby wezwać ich do pokuty, uczyć ich i pouczać, co Bóg ostatecznie planuje dla ludu Izraela. Zatem rolą proroków, a są oni obecni przez całą historię Starego Testamentu, jest to, że są rzecznikami Boga. Widzieliśmy więc, że są oni powołani przez Boga.

Są rzecznikami Boga. Są oni podnoszeni jako urząd począwszy od Mojżesza, począwszy od Samuela. W szczególności ich przesłanie, rola proroków i przesłanie, które głoszą, docierają do ludu Izraela jako pośłańcy przymierzy Bożych.

Aby więc zrozumieć rolę, dzieło, służbę i przesłanie proroków, musimy zrozumieć przymierza Starego Testamentu i historię Starego Testamentu. Cała ta różnorodność jest w rzeczywistości serią Bożych wypracowań przymierzy

, które ustanowił w celu urzeczywistnienia swej władzy królewskiej. Kiedy Bóg stworzy świat i Bóg stworzy Adama jako swojego wiceregenta, będziesz służył jako mój obraz; cały ten plan zostaje zniweczony, gdy Adam zgrzeszy.

Zatem Bóg rozpoczyna plan odkupienia, aby przywrócić człowiekowi jego błogosławieństwo, przywrócić mu rolę wiceregenta Boga, ale ostatecznie także przywrócić rolę Boga jako Króla całego stworzenia i Króla Izraela. Pan urzeczywistnia swoją królewskość w Starym Testamencie poprzez szereg przymierzy. Naprawdę wierzę, że w Starym Testamencie dominują dwie koncepcje dotyczące Boga: Bóg jest królem i Bóg realizuje swoje królestwo poprzez te przymierza.

Pierwsza wzmianka o przymierzu pojawia się w Księdze Rodzaju 6-8. Bóg zawiera przymierze z Noem. Bóg obiecuje Noemu, że bezpiecznie przeprowadzi swoją rodzinę przez ogólnoswiatowy potop, którego użyje do sprowadzenia sądu na ziemię.

Bóg obiecuje przymierze po potopie, że nie będzie już niszczył ziemi wodą. Przymierze to jest ważne w Bożym planie odkupienia, ponieważ gwarantuje ciągłość istnienia ziemi. Ale Bóg nakłada w tym przymierzu także zobowiązania na ludzkość.

Mówi, że człowiek nie powinien jeść krwi, a wtedy większym obowiązkiem jest powstrzymanie przemocy. Jednym z powodów, dla których Bóg sprowadził potop, była niegodziwość i przemoc. Bóg mówi, że na ludzkość nałożono teraz obowiązek, aby ktokolwiek przelał krew ludzką, przez człowieka, on też zostanie przelany.

Zatem na wszystkich ludziach i narodach ciąży obowiązek powstrzymywania przemocy oraz powstrzymywania i zapobiegania niegodziwości, która przede wszystkim doprowadziła do wyroku potopu. Tak więc przesłanie proroków, często przemawiających do narodów, będzie opierać się na pierwotnym przymierzu Noego. Po potopie, po ponownym buncie ludzkości pod Wieżą Babel, Bóg zacznie działać przez jeden naród, przez jedną konkretną grupę ludzi.

W ten sposób Bóg zawrze drugie przymierze. Bóg zawiera przymierze z Abrahamem. A kluczowe fragmenty to Księga Rodzaju 12, Księga Rodzaju 15, Księga Rodzaju 17 i Księga Rodzaju 22.

W tym przymierzu Bóg składa Abrahamowi trzy konkretne obietnice. Bóg obiecuje Abrahamowi, że da mu potomstwo i uczyni z niego wielki naród. To znacząca obietnica, ponieważ przez długi czas Abraham nie miał nawet syna.

Bóg obiecuje także, że da Abrahamowi i jego potomkom ziemię, ziemię obiecaną, ziemię Kanaan, gdzie Izrael ostatecznie zamieszka. A

potem Bóg mówi także, że Abraham stanie się narzędziem błogosławieństwa dla wszystkich narodów. I mówi: Będę błogosławił tym, którzy błogosławią ciebie.

Przeklinam tych, którzy cię przeklinają. I poprzez wszystkie narody i wszystkie ludy, ostatecznie zostaną pobłogosławieni przez Abrahama. Bóg nie zapomniał o reszcie ludzkości.

Boży plan stworzenia opisany w Księdze Rodzaju 12,8, aby błogosławić ludzi i pozwolić im rządzić jako jego zastępcy, jest nadal aktualny, ale Bóg zamierza użyć Abrahama i jego potomków jako narzędzi, aby to urzeczywistnić. Bóg nakłada także obowiązek na Abrahama. Obrzezanie zostało ustanowione jako znak tego przymierza.

Ma być przekazywana z pokolenia na pokolenie. I Bóg mówi także Abrahamowi w Księdze Rodzaju 17: będziesz musiał chodzić przede mną i być nienagannym. Aby mógł być narzędziem błogosławienia innych ludzi, ostatecznie będzie musiał być wierny i posłuszny Bogu.

Wszystkie przymierza zawierają zarówno obietnice, jak i zobowiązania. I tak Bóg ustanawia to przymierze z Abrahamem. Przesłanie proroków pod wieloma względami będzie opierać się na obietnicach, które Bóg dał Abrahamowi.

Kiedy Izrael zostanie zabrany na wygnanie, powróci do tej ziemi, ponieważ Bóg nie zapomniał o obietnicach przymierza. Bóg odrodzi ich jako wielki naród, ponieważ obiecał, że potomkowie Abrahama będą tak liczni, jak gwiazdy na niebie i piasek na brzegu morza. Trzecie przymierze, które Bóg zawiera w Starym Testamencie, głosi, że gdy potomkowie Abrahama staną się wielkim ludem, wyprowadza ich z Egiptu.

Ustanawia ich jako naród, prowadzi ich na górę Synaj i daje im przymierze, zgodnie z którym mają żyć. Jest to konstytucja, która pomoże im żyć swoją misją i rolą jako ludu Bożego. Dlatego też nazywamy to przymierze albo przymierzem synajskim, albo przymierzem mojżeszowym.

Kluczowy fragment tego przymierza znajduje się w 19 rozdziale Księgi Wyjścia, wersety od 1 do 6. Bóg mówi, że niosłem cię na orlich skrzydłach. Przeprowadziłem cię do siebie. Wybawiłem cię z niewoli egipskiej.

A teraz wzywam was do misji. Wzywam was, abyście byli narodem świętym, abyście żyli w sposób szczególny. Wzywam was, abyście byli królestwem kapłanów.

Rolą kapłana jest ostatecznie błogosławienie innych, modlitwa za innych, prowadzenie innych ludzi do Boga i bycie pośrednikiem. Kiedy Izrael przestrzegał przykazań danych im przez Boga – 10 przykazań, które w pewnym sensie streszczają prawo, 613 przykazań jako całości – będzie wykonywał swoją misję jako narzędzie Bożego

błogosławieństwa. Przymierze przewidywało, że jeśli Izrael będzie przestrzegał przykazań Bożych, będzie błogosławiony.

Jeśli sprzeciwili się przykazaniom Boga, groziło im przekleństwo. Kiedy czytamy błogosławieństwa przymierza i przekleństwa przymierza, które zostały nam nałożone w fragmentach takich jak Księga Kapłańska 26 i rozdział 28 Powtórzonego Prawa, rozumiemy, czym były te błogosławieństwa i przekleństwa. Błogosławieństwami było to, że mogli cieszyć się tą ziemią.

Żyliby długo. Mieliby wiele dzieci. Ta kraina mlekiem i miodem płynąca.

Cieszyliby się tym wszystkim w bogaty, pełny i głęboki sposób. Bóg dał im panowanie nad narodami. Odnieśliby sukces militarny.

Byliby bezpieczni. Prowadziliby spokojne życie. Jeśli jednak okażą się nieposłuszni, Bóg sprowadzi na naturę przekleństwa, które odbiorą błogosławieństwa ziemi obiecanej.

A Bóg sprowadzi przekleństwa związane z klęską militarną i wygnaniem. Księga Powtórzonego Prawa 28 mówi, że ostateczną karą jest to, że Bóg zabierze cię z tej ziemi. Bóg odeśle cię z powrotem do Egiptu, do miejsca, z którego przyszedłeś.

Zatem to, co mamy w Starym Testamencie od czasu, gdy zostało to ustalone za dni Mojżesza, aż do czasu, gdy prorocy zmartwychwstali wraz z Amosem, Ozeaszem, Izajaszem, Micheaszem i tymi wczesnymi prorokami w VIII wieku, istnieje długa historia nieposłuszeństwa i niewierności Izraela wobec ziemi i przykazań. Prorocy są posłańcami przymierza i przypominają ludziom o obowiązkach wynikających z przymierza. Przypominając im także, co by się stało, gdyby nie byli posłuszni.

Bóg zawiera kolejne przymierze po czasach Mojżesza, a czwartym przymierzem w Starym Testamencie, któremu chcemy się przyjrzeć, jest przymierze dawidowe. Kluczowym fragmentem na ten temat jest 2 Samuela 7. Dawid pragnie zbudować dom dla Boga. Bóg mówi, że ostatecznie zrobi to twoja rodzina, ale co ważniejsze, zbuduję ci dom.

Co to oznacza i co się z tym wiąże, to to, że Bóg wzbudzi syna dla Dawida. Początkowo będzie to jego syn Salomon, lecz aż do czasów Jezusa Chrystusa będzie następować następca królów Dawida. Bóg zamierza ustanowić rodzinę Dawida, dynastię Dawida i królestwo Dawida na zawsze.

Jest w tym bezwarunkowa obietnica. Nie odbiorę Dawidowi miłości tak, jak to uczyniłem Saulowi. Zamierzam utwierdzić tron Dawida i królestwo Dawida.

Ale jest też, nawet w przymierzu Dawida, element warunkowy. Każdy syn Dawida, który nastąpi w tej linii, który nastąpi w tej kolejności, będzie błogosławiony lub zostanie ukarany w oparciu o jego posłuszeństwo przykazaniom danym przez Boga. Przykazania te były dla króla tak ważne, że wymagano od niego i po objęciu urzędu sporządzenia własnego egzemplarza księgi prawa, aby przypominała mu o jego obowiązkach.

Być może byłoby to dobrym pomysłem, abyśmy zrobili to dzisiaj dla polityków, ale przypominało to o odpowiedzialności króla za przestrzeganie prawa. Kiedy królowie Dawida ostatecznie nie przestrzegali prawa, nie wypełnili przykazań danych im przez Boga. Ostatecznie Bóg usunął ich nawet z tronu.

Od ponad 2500 lat w Jerozolimie nie panował żaden król Dawidowy, lecz Bóg pozostaje wierny temu przymierzu, ponieważ ostatecznie obietnice dotyczące trwałego i wiecznego królestwa Dawida spełnią się w osobie Jezusa Chrystusa. Jezus, nie tylko jako syn Boży, ale jako syn Dawida, rządzi i króluje teraz po prawicy Boga i wypełnia obietnice, które Pan dał Dawidowi. Przymierze Dawidowe zostało ostatecznie ustanowione przez Boga w celu urzeczywistnienia się zarówno obietnic przymierza Abrahamowego, jak i przymierza Mojżeszowego.

Bóg obiecał Abrahamowi wielką ziemię. Ta ziemia zostanie opętana i będzie trwale utrzymywana pod władzą, władzą i potęgą militarną króla Dawida. Bóg powołał także króla Dawida, aby pomóc ludowi Izraela przestrzegać jego przykazań.

Potrzebowali modelu. Potrzebowali przykładu, co to znaczy przestrzegać Bożych praw i przykazań. Taki właśnie miał być król Dawidowy.

Bóg obiecał także narodowi Izraela, że skoro tak trudno było nakłonić tych wszystkich ludzi do posłuszeństwa Bogu i starać się, aby cały naród został pobłogosławiony przez posłuszeństwo Bogu, Bóg pobłogosławi cały naród, jeśli ten jeden człowiek będzie posłuszny. W całym Starym Testamencie widzimy, że gdy król Dawida jest posłuszny Bogu, błogosławieństwa narodowe spływają na cały lud. Kiedy król Dawidowy nie jest posłuszny Bogu, na lud często spadają kary narodowe.

Ale przymierze Dawida było łaskawym sposobem wypowiedzi Boga i zamierzam zapewnić narodowi sposób na błogosławienie, jeśli ten jeden człowiek będzie mi posłuszny. Smutna rzeczywistość jest taka, że nawet nakłonienie tego jednego człowieka do posłuszeństwa Bogu okazało się ostatecznie ogromnym zadaniem. Dawid, Salomon i wszyscy dobrzy królowie, nawet ci królowie, ostatecznie w jakiś sposób zawiedli Boga.

Zatem rolą proroków było być posłańcem tego, co oznaczało przymierze dawidowe i na czym polegało przymierze dawidowe dla ludu Izraela i

Judy. Jeśli chodzi o obietnicę, prorocy obiecali, że Bóg ostatecznie wzbudzi ostatecznego Dawida, idealnego Dawida, mesjańskiego Dawida, który będzie wypełnieniem wszystkiego, co Bóg zaprojektował i zamierzył dla domu Dawida. Jednak drugą stroną tego było to, że Bóg również zamierzał ukarać tych królów, jeśli nie pójdą za Nim.

Tak więc prorok Jeremiasz w Jeremiaszu 22, jeśli będziesz posłuszny przykazaniom Bożym, będziesz przestrzegał szabatu i postępował zgodnie z przykazaniem Boga, i jeśli będziesz postępował sprawiedliwie, wtedy będziesz mógł zachować swój tron. Jeśli nie, ostatecznie zapadnie wyrok. Po tym, jak Bóg ustanowił szereg przymierzy z ludem Izraela, przymierze Abrahamowe, przymierze Mojżeszowe, przymierze dawidowe oraz lud i przywódcy, królowie, władze religijne i władze cywilne, które przez setki lat były nieposłuszne Bogu lat prorocy konfrontują się z nimi w tej sprawie, ale obiecują również, że Bóg zawrze kolejne przymierze.

Obietnica proroków jest taka, że ostatecznie, po zakończeniu tego sądu, Pan ustanowi nowe przymierze z ludem Izraela. I tak nie byli posłuszni starym przymierzom przez setki lat, a jednak łaska Boża jest taka, że Bóg podrze stare porozumienie i Bóg zawrze z nimi nowe porozumienie. Kluczowym fragmentem Starego Testamentu, który pomaga nam zrozumieć to nowe przymierze, jest Jeremiasz, rozdział 31, wersety 31–34 i znajdują się w nim dwie kluczowe obietnice.

Pierwsza część brzmi: przebaczę grzechy przeszłości. Nie będę już o nich pamiętać i tak właśnie uczyni Bóg, gdy wykona wyrok wygnania. Druga obietnica jest taka, jak mówi Jeremiasz: Bóg umożliwi także twoją przyszłość i Pan napisze prawo na twoim sercu, abyś miał pragnienie posłuszeństwa i zdolność do czynienia tego, co Bóg ci nakazał do zrobienia.

Próbując to zilustrować uczniom, często posługuję się przykładem tego, co dzieje się z nami, gdy widzimy znak mówiący: „Zejdź z trawy”. Naszym pragnieniem od razu, gdy tylko to zauważymy, nie jest ochrona trawy. Naszym pragnieniem jest, chcę chodzić po trawie.

Znak mówi mi, żebym tego nie robił. Jest coś w moim sercu, co sprawia, że chcę się przeciwko temu zbuntować. Jeśli widzę tabliczkę z napisem „Mokra farba”, coś w moim sercu sprawia, że mam ochotę tego dotknąć, mimo że nie jest to zamierzeniem tego znaku.

Tak właśnie było z Izraelem, gdy usłyszeli Prawo Boże. W naszym grzesznym stanie nie pragniemy być posłuszni prawu Bożemu. Bóg obiecuje ostatecznie przemienić serca ludzi, aby mogli być Mu posłuszni i podążać za Nim.

Te straszne wyroki, które nadeszły, wygnanie, które upadło, kryzys asyryjski, kryzys babiloński, ta obca dominacja, pod którą Izrael będzie żył, a która

nie będzie musiała mieć miejsca w przyszłości, ponieważ Bóg da swemu ludowi możliwość posłuszeństwa temu. Jeremiasz jest jedynym prorokiem, który używa tego specyficznego terminu, czyli nowego przymierza. Ale idea nowego przymierza była obecna u wszystkich proroków.

Prorok Joel mówi, że w ostatecznym dniu Pan wyleje swego ducha na swój lud. Duch jest tym, który umożliwi Izraelowi posłuszeństwo. Ezechiel, odzwierciedlając to, co Jeremiasz mówi w Jeremiaszu 31, w Ezechiela 36 mówi, Pan cię oczyści i Pan zmyje brud i skalanie twojego grzechu.

A Pan umieści w tobie nowe serce. A On da ci nowe serce poprzez służbę ducha. Kiedy więc Jeremiasz będzie mówił o tym, że napiszę prawo na twoim sercu, co to oznacza? Jak to się stało? Ezechiel 36 i inni prorocy pomagają nam zrozumieć, że to przez wylanie ducha na swój lud Bóg da im zdolność i pragnienie posłuszeństwa i wypełniania jego przykazań.

Izajasza 32 wersety 14 i 15, Pan wyleje ducha jak wodę na jałową pustynię. Izajasza 59 wersety 20 i 21, włożę moje słowa w usta mojego ludu, aby zapragnęli mnie poznać, naśladować mnie i czynić to, co przykazałem. Zachariasza rozdział 12, Wyleję na mój lud ducha pokuty.

Bóg ostatecznie odwróci niepowodzenia Starego Testamentu, dając swemu ludowi pragnienie posłuszeństwa i naśladowania Go. I tak naprawdę spędziłyśmy tutaj trochę czasu, śledząc całą historię odkupienia, historię ludu Izraela w Starym Testamencie. Jest to jednak niezbędne do zrozumienia przesłania proroków, ponieważ prorocy są posłańcami Bożego przymierza.

W swojej książce *Grasping God's Word* Scott DuVal i J. Daniel Hayes podsumowują przesłanie przymierza proroków czterema stwierdzeniami. Myślę, że są to bardzo dobre podsumowania i chcę się nimi z wami podzielić. Pierwszą ideą, którą zobaczymy na temat przymierza u proroków Starego Testamentu, jest to, że powiedzą ludziom, że zgrzeszyliście i złamaliście przymierze.

I tak prorocy, w ten sam sposób, aby posłać króla asyryjskiego do Izraelitów lub aby król Hetytów mógł wysłać ambasadora do jednego z ludów wasalnych swego królestwa, prorocy byli ambasadorami od Boga, który przypominał ludziom, że nie wypełnili swoich obowiązków wynikających z przymierza. Ujmując to w kategoriach prawnych, moglibyśmy postrzegać proroków jako oskarżycieli Boga. Zatem jedną z powszechnych form mowy proroków jest to, że prorocy często wygłaszają coś, co nazywamy proroczą mową sądu.

A prorocza mowa o sędzie zasadniczo zawiera dwa elementy. Pada oskarżenie przeciwko ludziom i oto, co zrobiliście źle. Jest oskarżenie ludu i zazwyczaj opiera się ono na warunkach i postanowieniach przymierza Mojżeszowego.

A potem, po oskarżeniu, po oskarżeniu, następuje także ogłoszenie, w którym prorok ogłosi ludowi Bożemu, co Pan z wami uczyni. To jest sąd, który ponieśliście z powodu grzechów i sposobu, w jaki naruszyliście przymierze. Przykład jednej z takich przemów sądowych mamy w rozdziale 5, wersetach od 8 do 10 Izajasza.

Prorok mówi: Biada tym, którzy łączą dom z domem i dodają pole do pola, aż nie ma już miejsca i zostajecie zmuszeni mieszkać samotnie w środku ziemi. Pan Zastępów przysiągł w moich uszach, że wiele domów zostanie spustoszonych, a domy duże i piękne będą pozbawione mieszkańców, bo dziesięć akrów winnicy przyniesie tylko jedną łąźnię, a homer nasienia przyniesie tylko jedną efę. Prorok tam czyni, wygłasza nam proroczą mowę osądzającą.

Pierwsza część tego to akt oskarżenia, oskarżenie. Dodałeś pole do pola i dom do domu. Żyliście w sposób chciwy, wyzyskując i wykorzystując swojego bliźniego, aby móc przejąć jego majątek dla własnego zysku.

Dlatego sąd, często poprzedzony słowem zatem lub leken , jest taki, że Pan mówi: Przysiągłem, oto co zamierzam zrobić. Domy, ziemie i majątek, który ukradliście tym innym ludziom, zostaną spustoszone. A ta ziemia, którą odebraliście innym ludziom, aby zwiększyć swoje bogactwo, majątek i posiadłości, nie przyniesie plonów, o których myśleliście.

Jest to zatem dobry przykład tego, co pociąga za sobą prorocza mowa o sędzie, oskarżeniu i ogłoszeniu. I często w tym przemówieniu jest związek, ponieważ kara jest adekwatna do przestępstwa. Byli winni, kradli ludziom ziemię, źle traktowali, molestowali ludzi.

W rezultacie Bóg będzie działał sprawiedliwie i sprawi, że nie będzie im się to podobało. Sądy Boże nie są kapryśne. Sądy Boże nie są przypadkowe.

Sądy Boże są szczególnie zorientowane na zbrodnie, które popełnili. Mamy inny przykład proroczej mowy osądzającej u Proroków Mniejszych, rozdział 3 Micheasza, wersety 9 do 12. Prorok mówi: Słuchajcie tego, wy, głowy domu Jakuba i przełożeni domu Izraela.

Zatem ta mowa o sędzie skierowana jest do przywódców, którzy nienawidzą sprawiedliwości i przekrzywiają wszystko, co proste, którzy budują Syjon krwią, a Jerozolimę nieprawością. Jego przywódcy wydają wyroki za łapówkę, a jego kapłani nauczają za cenę. Prorocy praktykują wróżenie za pieniądze, a mimo to opierają się na Panu i mówią: Czy Pan nie jest pośród nas? Nie spotka nas żadna katastrofa.

A więc tu jest zbrodnia, tu jest oskarżenie. Przywódcy byli skorumpowani, praktykowali przemoc, niesprawiedliwość, przekupstwo i nieuczciwość. Przywódcy ludu nie byli lepsi od najgorszego elementu przestępczego.

Prorocy głosili dla zysku. I stąd to oskarżenie. Zapowiedź sądu, który ma nadejść, znajduje się w rozdziale 3, wersecie 12.

Dlatego, podobnie jak Kain, oto konsekwencja. Przez ciebie Syjon będzie zaorany jak pole, Jerozolima zamieni się w kupę gruzów, a góra domu w zalesioną wysokość. Jeśli więc popełniłeś tę zbrodnię, Bóg ostatecznie osądzi nawet miasto Jerozolimę; nawet wzgórze świątynne zostanie obrócone w gruzy z powodu waszego nieposłuszeństwa.

Zatem przesłanie proroków, pierwsza część tego przesłania przymierza, jest takie, że zgrzeszyliście i złamaliście przymierze. A to, co widzimy, gdy przynoszą te oskarżenia i oskarżają lud o grzech, odnosi się konkretnie do pogwałcenia przez nich przymierza Mojżesza, 613 przykazań, które Pan dał Izraelowi. W 30. rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa Mojżesz mówi do ludu, w miarę jak to przymierze będzie ustanawiane, wzywam dzisiaj niebo i ziemię na świadków.

A gdy wejdziecie do tej ziemi, będę w milczeniu obserwować wasze zachowanie, czy życie zgodnie z przymierzem i czy przestrzegacie przykazań. W pierwszym rozdziale Księgi Izajasza, gdy Izajasz rozpoczyna swoją służbę i gdy Izajasz po raz pierwszy głosi ewangelię ludziom, mówi: słuchaj ziemio i słuchaj niebios. Izajasz przyprowadza świadków z powrotem na salę sądową.

Mówi: spójrzmy na ostatnie sześć, 700 lat historii Izraela. W jaki sposób przestrzegali przykazań? Jak dobrze i jak wiernie wypełnili zobowiązania wynikające z przymierza Bożego? Odpowiedź jest taka, że wcale nie poszło im najlepiej. I to jest podstawa aktu oskarżenia.

W 4. rozdziale Księgi Ozeasza Pan innego rodzaju posługuje się prorokiem jako oskarżycielem. A w Ozeaszu, rozdziale 4, wersecie 1 do 3, jest napisane tak: słuchajcie słowa Pańskiego, synowie Izraela. Bo Pan ma spór z mieszkańcami tej ziemi.

Nie ma wierności i niezłomnej miłości. W tym kraju nie ma poznania Boga. Jest przeklinanie, kłamstwo, morderstwo, kradzież i cudzołóstwo.

Łamią wszelkie granice, a rozlew krwi następuje po rozlewie krwi. Mamy tutaj odniesienie do pięciu z 10 przykazań znajdujących się w Prawie Mojżeszowym. To jest podstawa wyroku.

Przesłanie przymierza jest takie, że zgrzeszyłeś i złamałeś przymierze. Druga część ich przesłania przymierza brzmi: musisz odpokutować i zawrócić. A słowo „pokutować” w Starym Testamencie, to słowo shub, jest powszechnym słowem wśród proroków Starego Testamentu.

Będziemy się uczyć na późniejszych lekcjach. Jest to jedno z najczęściej powtarzających się słów w Księdze 12. A prorocy zachęcają ludzi, aby ostatecznie zmienili swoje postępowanie. Jeśli okażą skruchę, jeśli odwrócą się od historii nieposłuszeństwa Bogu i nieprzestrzegania Jego przykazań, mimo że czynili to od setek lat, jeśli szczerze pokutują, będzie szansa na uniknięcie nadchodzący sąd.

Księga Joela, rozdział 2, wersety od 12 do 14, jak sądzę, daje nam jedno z najbardziej żarliwych wezwań do pokuty, jakie mamy u wszystkich proroków Starego Testamentu. Jednak nawet teraz, mówi Pan, nawróćcie się do mnie całym sercem, postem, płaczem i żałobą, rozdzierajcie serca, a nie szaty. Nawróćcie się do Pana, Boga waszego, bo jest łaskawy i miłosierny, nieskory do gniewu i obfitujący w łaskę, a lituje się nad nieszczęściem.

Kto wie, czy odwróci się i ulituje, i pozostawi po sobie błogosławieństwo, ofiarę zbożową i ofiarę płynną dla Pana, Boga swego. Prorocy wzywający ich do pokuty to nie tylko kwestia zewnętrzna, nie rozdzierajcie tylko swoich szat, nie oddawajcie się jedynie przez jakieś rytuały religijne, nie składajcie tylko ofiar, naprawdę zmieńcie swoje postępowanie. A jeśli tak zrobią, istnieje szansa, że zostaną oszczędzeni.

Prorok Amos powie: szukajcie Pana i żyjcie. A jeśli to zrobią, istnieje szansa na uniknięcie wyroku. Trzecia część proroczego przesłania przymierza brzmiała, że jeśli nie będzie pokuty, ostatecznie nastąpi sąd.

A zatem, na litość boską, nie jest on po prostu wściekłym Bogiem, który chce zaatakować swój lud. On nie jest tylko gniewnym Bogiem, który chce ich pochłonąć i zniszczyć. Pan daje im rzeczywistą możliwość uniknięcia tego sądu.

Ale kiedy pokuta nie nadchodzi, ostatecznie nastąpi sąd. Jedną z rzeczy, które prześledzimy w Księdze 12, mniejszych proroków, jest to, że we wczesnych księgach mniejszych proroków kładzie się duży nacisk na wezwanie do pokuty i szansę uniknięcia sądu. Ale widzimy stopniowe zamykanie tego, ponieważ przykłady pokuty są ograniczone.

I tak, kiedy odrzucą, kiedy odmówią, kiedy będą upierać się przy pójsciu własną drogą, Bóg ostatecznie sprowadzi sąd. Mamy tego ilustrację w głoszeniu w służbie proroka Jeremiasza. Jeremiasz często odgrywał coś w rodzaju znaków, odgrywanych dramatów, które pomagały ludziom zrozumieć jego przesłanie.

A w 18 rozdziale Jeremiasza, Jeremiasz pewnego dnia poszedł do garncarza, a garncarz kształtuje na kole kawałek mokrej gliny, a glina ulega zniszczeniu, a garncarz musi ją rozbić i zacząć od nowa. Bóg jest gotowy to zrobić z ludem Izraela. Zostali zrujnowani

przez swój grzech, lecz Bóg pragnie ich przemienić, zreformować i uczynić z nich nowy lud.

Jednakże w rozdziale Jeremiasza 19 widzimy drugą stronę służby Jeremiasza. Kiedy ludzie odrzucili tę możliwość, kiedy odrzucili szansę zmiany postępowania i uniknięcia sądu, wówczas ostatecznie Jeremiasz udał się do garncarza. Kupił kawałek ceramiki, który był już wypalony w piecu, stanął przed przywódcami i ludem, rozbił go o ziemię, mówiąc, że ostatecznie to właśnie stanie się z ludem Izraela.

Czwarta część przesłania przymierza jest taka, że prorocy obiecali również, że gdy nastąpi ten sąd, jeśli nie będzie pokuty, nastąpi sąd. Ale kiedy ten sąd już nastąpi, ostatecznie nastąpi przywrócenie. Przesłaniem proroków było zarówno sąd, jak i zbawienie.

Zobaczymy to w każdej książce, którą będziemy studiować. Jest sąd i jest zbawienie. Ponieważ chociaż Bóg ostatecznie miał osądzić swój lud za niewierność przymierza, ostatecznie go przywróci.

Pamiętajcie, że Bóg złożył obietnice przymierza. Bóg obiecał błogosławić lud Abrahama. Bóg obiecał, że da im ziemię.

Bóg nie miał zamiaru porzucić tych obietnic. Bóg obiecał Dawidowi: Ja ostatecznie ustanowię twoje królestwo i twój tron. Twój synowie będą panować na zawsze.

Bóg nie porzucił tych obietnic. A Pan nie opuszcza ludu Izraela ani przymierza, które z nim zawarł. I tak we wszystkich prorokach nastąpi sąd i zbawienie.

Będziemy studiować poszczególne księgi mniejszych proroków, ale mam nadzieję, że na wczesnym etapie pomożemy wam lepiej zrozumieć, na czym polegała służba proroków. Zostali powołani przez Boga. Byli rzecznikami Boga.

Byli posłańcami przymierza. W tym przesłaniu powiedzieli cztery ważne rzeczy.
Zgrzeszyłeś . Złamałeś przymierze.

Jeśli nie, masz pokutować i zmienić swoje postępowanie. Jeśli nie będzie pokuty,
nastąpi sąd. Ale w końcu, gdy sąd się skończy, nastąpi przywrócenie.

Będziemy widzieć te szczegóły raz za razem, gdy będziemy przeglądać Księgę 12.

To jest dr Gary Yates w swojej serii wykładów na temat proroków mniejszych. To jest
wykład 1, Służba i przesłanie proroków.